

Razmatranje: nedjelja 3. tjedan adventa (Ciklus A)

Razmišljanje za meditaciju na nedjelju trećeg tjedna došašća. Predložene teme su: istinska radost dolazi od Isusa; poniznost Ivana Krstitelja; mala djela služenja za sijanje mira i radosti.

- Istinska radost dolazi od Isusa
- Poniznost Ivana Krstitelja.
- Mala djela služenja za sijanje mira i radosti

„RADUJTE se u Gospodinu uvijek! I opet kažem: radujte se! Gospodin je blizu!“ (Fil 4,4-5). U liturgiji Crkve, treća nedjelja došašća poznata je kao *Gaudete* nedjelja ili „Nedjelja radosti“ i pozvani smo razmišljati o izvoru naše radosti. Duboko u duši svi žudimo za srećom. Međutim, ponekad tu radost tražimo samo u djelomičnim aspektima našeg života: u posjedovanju određenih materijalnih dobara, u društvenom priznanju koje primamo, u stjecanju neke vrste kvalitete ili u mirnom obiteljskom životu. Sve je to nesumnjivo dobro, ali sveti Pavao podsjeća nas da te radosti dosežu svoju puninu samo kada su ukorijenjene u sreći koju nam Isus daje: „Radujte se u Gospodinu uvijek!“

Prorok Izaija, sa svoje strane, snažno potiče svoj narod da živi s radošću, unatoč zamkama svojih neprijatelja ili mnogim odstupanjima od svoga

Boga: „Nek’ se uzraduje pustinja, zemlja sasušena, neka kliče stepa, nek’ ljiljan procvjeta.“ (Izaija 35,1). I mi, čak i kada se pojave iskušenja ili kada smo umorni, možemo tu radost zadržati duboko u svojim srcima. I tu mogućnost, zahvaljujući Kristovoj blizini, slavimo na Božić.

Radost „je dah, način izražavanja kršćanina“[1]. Kao što je disanje prva manifestacija života, iskrena radost je manifestacija koju Isus nudi kao autentičan odgovor na najdublje čežnje naših srca. „Ukrijepite ruke klonule, učvrstite koljena klecava! Recite preplašenim srcima:»Budite jaki, ne bojte se!“ (Izaija 35,3-4), nastavlja prorok Izaija u današnjem prvom čitanju. Bog, na iznenađujući način, pokazuje više radosti za Božić nego što mi sami posjedujemo: takva je njegova čežnja da pronađe mjesto u našim životima.

IVAN KRSTITELJ prati nas kroz veći dio došašća. U njemu vidimo utjelovljenu vrlinu neophodnu za uživanje u toj trajnoj radosti: poniznost. Cijeli je njegov život bio posvećen pripremi čovječanstva za dolazak Mesije. Stoga, kada je bio u zatvoru i čuo čuda koja je Krist učinio, „poslao je učenike da ga pitaju: 'Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?'“ (Mt 11,2-3). Isus je, nakon što je opisao djela koja je učinio, pohvalio svog rođaka: „on je onaj o kome je pisano: *Evo, ja šaljem glasnika svoga pred licem tvojim da pripravi put pred tobom.*

Zaista, kažem vam, između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja“ (Mt 11,10-11).

Poniznost nam pomaže usmjeriti svoj život prema Božjoj veličini. Ponos, s druge strane, „ne vjeruje da je moguće da je Bog toliko velik da se može učiniti malim, da nam se

istinski može približiti“ [2]. Nasuprot tome, oni koji su ponizni, ne niječući vlastite talente ili ne gubeći motivaciju da rade najbolje što mogu, pronalaze radost u klanjanju pred djetetom, kao što su to činili mudraci ili pastiri.

Vrlina poniznosti uči nas da je jedini sud koji je istinski važan onaj Boga koji nam se otkriva u licu djeteta. Svaki put kada se kroz molitvu približimo konkretnoj Isusovoj ljubavi, oslobađamo se sudova o sebi, koji često ne odgovaraju stvarnosti i u konačnici nas lišavaju mira. Otkrivamo da nas Bog ne voli zbog onoga što činimo ili ne činimo, već zbog onoga što jesmo: njegova djeca. I pomaže nam da ne sudimo drugima. U Betlehemu možemo promijeniti svoju perspektivu u perspektivu poniznosti, kako bismo tada postali izvor mira i radosti za one oko nas.

SVETI JOSEMARIA sažeo je zadatke apostola kao „sijanje mira i radosti“[3]. Poniznost spoznaje da smo sijač velike vijesti koja dolazi od Boga vodit će nas da se nikada ne umorimo širiti Evanđelje. U mnogim prilikama bit će dovoljan naš osmijeh suočen s nevoljama; u drugima, razumijevanje koje pokazujemo prema problemu voljene osobe... „Radost Evanđelja ispunjava srca i živote svih koji susreću Isusa. Oni koji dopuste da ih on spasi oslobađaju se grijeha, tuge, unutarnje praznine i izolacije. S Isusom Kristom radost se uvijek iznova rađa“[4].

Naše kršćansko svjedočanstvo nije usmjereno protiv ničega ili bilo koga, već je očitovanje poniznosti Boga koji je odlučio postati čovjekom kako bi ga svi mogli pronaći. Kao njegovi ponizni učenici, želimo doprinijeti toj

objavi: svako naše djelo ljubaznosti može biti izvor i obnova radosti u našoj okolini; Isus se želi roditi u drugima kroz naša mala djela ljubavi.

Blažena Djevica Marija je naš uzrok radosti; ona nam uvijek donosi radost. Možemo je moliti da, poput Ivana Krstitelja, znamo pripremiti put Gospodinu. S njom „moramo ispuniti svijet svjetlom, jer naša služba mora biti služenje učinjeno s radošću. Gdje god je dijete Božje u njegovu Djelu, neka ne nedostaje tog dobrog raspoloženja, koje je plod unutarnjeg mira. Unutarnjeg mira i predanja sebe: predanje sebe u službi drugima toliko je učinkovito da ga Bog nagrađuje poniznošću punom duhovne radosti“ [5].

[1] Franjo, Homilija, 28. svibnja 2018.

[2] Benedikt XVI., Homilija, 6. siječnja 2010.

[3] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, br. 120.

[4] Franjo, Evangelii Gaudium, n. 1.

[5] Sveti Josemaría, Pismo 24-III-1930, br. 22.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-
nedjelja-3-tjedan-adventa-ciklus-a/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-nedjelja-3-tjedan-adventa-ciklus-a/)
(13.03.2026.)